

ting tot betaling van dergelijke rechten voortvloeiende (PB L 197 van 3.8.1979, blz. 1), de artikelen 3 en 5 van Verordening (EEG) nr. 1854/89 van de Raad van 14 juni 1989 betreffende de boeking en de betalingsvoorwaarden voor uit hoofde van een douaneschuld te vereffenen bedragen aan rechten bij in- of bij uitvoer (PB L 186 van 30.6.1989, blz. 1), en van Verordening (EEG) nr. 1591/92 van de Commissie van 22 juni 1992 houdende instelling van een compenserende heffing bij invoer van kersen van oorsprong uit Bulgarije (PB L 168 van 23.6.1992, blz. 18), heeft het Hof (Tweede Kamer), samengesteld als volgt: G. Hirsch (rapporteur), kamerpresident, G. F. Mancini en R. Schintgen, rechters; advocaat-generaal: N. Fennelly; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 26 november 1998 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *De bij Verordening (EEG) nr. 1591/92 van de Commissie van 22 juni 1992 houdende instelling van een compenserende heffing bij invoer van kersen van oorsprong uit Bulgarije, ingestelde compenserende heffing is ook van toepassing op kersen die voor industriële verwerking zijn bestemd.*
2. *Een marktdeelnemer met ervaring op het gebied van in- en uitvoer, die weet dat er elk moment een compenserende heffing kan worden ingesteld, kan, wanneer een dergelijke heffing daadwerkelijk wordt ingesteld, zich niet beroepen op het bepaalde in artikel 5, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 1697/79 van de Raad van 24 juli 1979 inzake navordering van de rechten bij invoer of bij uitvoer die niet van de belastingschuldige zijn opgeëist voor goederen welke zijn aangegeven voor een douaneregeling waaruit de verplichting tot betaling van dergelijke rechten voortvloeiende, noch op het bepaalde in artikel 13 van Verordening (EEG) nr. 1430/79 van de Raad van 2 juli 1979 betreffende terugbetaling of kwijtschelding van in- of uitvoerrechten, wanneer hij zich over die instelling had kunnen informeren door het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen te raadplegen, maar verzuimd heeft dat te doen.*
3. *Wanneer de douaneautoriteiten bij het navorderen van de compenserende heffing de termijnen gesteld in de artikelen 3 en 5 van Verordening (EEG) nr. 1854/89 van de Raad van 14 juni 1989 betreffende de boeking en de betalingsvoorwaarden voor uit hoofde van een douaneschuld te vereffenen bedragen aan rechten bij in- of bij uitvoer, overschrijden, doet dit het recht van die autoriteiten om tot navordering over te gaan, niet vervallen, mits de navordering geschiedt binnen de in artikel 2, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 1697/79 gestelde termijn.*

(¹) PB C 74 van 8.3.1997.

ARREST VAN HET HOF

van 1 december 1998

in zaak C-326/96 (verzoek van het Employment Appeal Tribunal, Londen om een prejudiciële beslissing): B. S. Levez tegen T. H. Jennings (Harlow Pools) Ltd (¹)

(Sociale politiek — Mannelijke en vrouwelijke werknemers — Gelijke beloning — Artikel 119 van het EG-Verdrag — Richtlijn 75/117/EEG — Sancties op overtreding van discriminatieverbod — Achterstallige beloning — Nationale wettelijke regeling die aanspraak op achterstallige beloning beperkt tot twee jaar vóór instelling van vordering — Soortgelijke nationale vorderingen)

(1999/C 20/14)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-326/96, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EG-Verdrag van het Employment Appeal Tribunal, Londen (Verenigd Koninkrijk), in het aldaar aanhangig geding tussen B. S. Levez en T. H. Jennings (Harlow Pools) Ltd, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 119 van het EG-Verdrag en de artikelen 2 en 6 van Richtlijn 75/117/EEG van de Raad van 10 februari 1975 betreffende het nader tot elkaar brengen van de wetgevingen der lidstaten inzake de toepassing van het beginsel van gelijke beloning voor mannelijke en vrouwelijke werknemers (PB L 45 van 19.2.1975, blz. 19), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, kamerpresidenten, G. F. Mancini (rapporteur), J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm, R. Schintgen en K. M. Ioannou, rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 1 december 1998 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Het Gemeenschapsrecht staat in de weg aan de toepassing van een bepaling van nationaal recht die de periode waarover een werknemer aanspraak kan maken op achterstallige beloning of schadevergoeding wegens schending van het beginsel van gelijke beloning, beperkt tot twee jaar vóór de datum waarop de procedure aanhangig is gemaakt, welke periode van twee jaar niet kan worden verlengd, terwijl de vordering niet eerder kon worden ingediend doordat de werkgever de betrokkene opzettelijk onjuist had ingelicht over de hoogte van de beloning van werknemers van het andere geslacht die soortgelijke arbeid verrichtten.*

2. *Het Gemeenschapsrecht staat in de weg aan de toepassing van een bepaling van nationaal recht die de periode waarover een werknemer aanspraak kan maken op achterstallige beloning of schadevergoeding wegens schending van het beginsel van gelijke beloning, beperkt tot twee jaar vóór de datum waarop de procedure aanhangig is gemaakt, zelfs wanneer er een andere rechtsgang voorhanden is, indien voor die rechtsgang procesregels of andere voorwaarden gelden die minder gunstig zijn dan voor nationale vorderingen die als soortgelijke vorderingen kunnen worden beschouwd. Het is de taak van de nationale rechter, te beoordelen of dit het geval is.*

(¹) PB C 354 van 23.11.1996.

ARREST VAN HET HOF

van 1 december 1998

in zaak C-410/96 (verzoek van het Tribunal de grande instance de Metz om een prejudiciële beslissing): Strafzaak tegen A. Ambry (¹)

(Vrij verrichten van diensten — Vrij verkeer van kapitaal — Verstreking van financiële garantie — Reisbureau dat de voor de uitoefening van zijn werkzaamheden vereiste garantie verkrijgt van kredietinstelling of verzekeringsmaatschappij in een andere lidstaat)

(1999/C 20/15)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-410/96, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EG-Verdrag van het Tribunal de grande instance de Metz (Frankrijk), in de aldaar dienende strafzaak tegen A. Ambry, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 59 en 73 B van het EG-Verdrag, van Richtlijn 73/183/EEG van de Raad van 28 juni 1973 betreffende de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor anders dan in loondienst verrichte werkzaamheden van banken en andere financiële instellingen (PB L 194 van 16.7.1973, blz. 1), en van Tweede Richtlijn 89/646/EEG van de Raad van 15 december 1989 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen, alsmede tot wijziging van Richtlijn 77/780/EEG (PB L 386 van 30.12.1989, blz. 1), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, P. J. G. Kapteyn, J.-P. Puissochet en G. Hirsch, kamerpresidenten, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, H. Ragnemalm (rapporteur),

M. Wathelet, R. Schintgen en K. M. Ioannou, rechters; advocaat-generaal: J. Mischo; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 1 december 1998 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Artikel 59 van het EG-Verdrag, Tweede Richtlijn 89/646/EEG van de Raad van 15 december 1989 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen, alsmede tot wijziging van Richtlijn 77/780/EEG, en Richtlijn 92/49/EEG van de Raad van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houdende wijziging van de Richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG (derde richtlijn schadeverzekering), verzetten zich tegen een nationale regeling die, in het kader van de uitvoering van artikel 7 van Richtlijn 90/314/EEG van de Raad van 13 juni 1990 betreffende pakketreizen, met inbegrip van vakantiepakketten en rondreispakketten, voorschrijft, dat wanneer een kredietinstelling of verzekeringsmaatschappij in een andere lidstaat financiële garanties verstrekt, deze instelling of maatschappij een aanvullende overeenkomst moet sluiten met een kredietinstelling of verzekeringsmaatschappij op het nationale grondgebied.

(¹) PB C 74 van 8.3.1997.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde Kamer)

van 1 december 1998

in zaak C-200/97 (verzoek van de Corte Suprema di Cassazione om een prejudiciële beslissing): Ecotrade Srl tegen Altiforni e Ferriere di Servola SpA (AFS) (¹)

(Steuernaatregelen van de staten — Begrip — Voordeel dat zonder overdracht van staatsmiddelen wordt toegekend — Ondernemingen in staat van insolventie — Artikel 92 van het EG-Verdrag — Artikel 4, onder c), van het EGKS-Verdrag)

(1999/C 20/16)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-200/97, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EG-Verdrag van de Corte Suprema di Cassazione (Italië), in het aldaar aanhangig